

GYÓGYTEÁK ÉS LŐFEGYVEREK

G I O N N Á N D O R

A szép arcú guberálóasszony, miután Ervin nevű férjét, a Szivárvány Harcosát felelőtlen suhancok egy kocsmá előtt leütötték, napokig nem jött fel M. Holló János lakásába, még az ablaka felé sem nézett, hajlongott a szemeteskannák felett, gyűjtötte és rakta a zsákba a kenyérdarabokat, aztán vitte haza a hulladék kenyeret a disznainak, amitől a disznók bizonyára szépen híztak, M. H. János azonban nagyon elszomorodott, nem értette, hogy miért neheztel rá a szép arcú guberálóasszony, hiszen M. H. J. igazán nem tehetett róla, hogy Szivárvány Ervint arcba verték ott a kocsmá előtt, Ervin a maga szelíd módján ugyan, de mégis majdnem kihívóan viselkedett, ezüstláncon a nyakában lógott a Szivárvány Harcosainak a fegyvere, a széttárt szárnyú kis fehér madár, amely a híres mester, a Nagy Fehér Madár szerint a szemekből lövellő gyűlöletet szeretetté változtatja, és viasszagózza a gyűlölködőre, amitől azt is elönti és ellágyítja a szeretet, Ervin mély meggyőződéssel hitt ebben, felszólította hát a legizgágabb fiatalembert, hogy nézze merően a kis fehér madarat, az megnézte a madarat, majd leütötte Szivárvány Ervint, sőt valaki még M. H. J.-t is oldalba rúgta kétszer, amikor megtudták, hogy M. H. J. is hord a zsebében egy kis fehér madarat. A verekedős suhancok nem szerették a madarakat, vagy talán a háborús hangulat miatt viselkedtek olyan harciasan, bármiért is történt a sajnálatos eset, M. H. J. nem tudta megvédeni Ervint, a fiatalok túl sokan voltak, és bukósisak volt mindegyiknek a fején, ő azonban így is megtett mindent Ervinért, bevezette a kocsmába, rumot itatott vele, aztán hazavezette, másnap pedig, bár még mindig fájt az oldala, és nemigen bízott a Szivárvány Harcosainak fegyverében, cukorspárgára fűzte a csontból készült kis fehér madarat, amelyet Ervintől kapott ajándékba, és a nya-

kába akasztotta. Igaz, a baltáját is elővette a szekrényből a fényképalbumok és a levendulászacskó mellől, és az ablakpárkányra helyezte, de nem azért, hogy elriassa a szép arcú guberálóasszonyt, és ezt az asszony is jól tudhatta, mégsem jött fel hozzá napokig, M. H. J. meg egyre szomorúbb lett, és ha szomorú volt, az írás is nehezen ment neki, pedig folytatnia kellett az Izsakhárról szóló regényt, de ő csak bánatosan ült az íróasztalnál, bámulta az üres papírlapokat, a Szivárvány harcosainak a fegyvere csüggedten lógott a nyakában. Időnként gyógyteát főzött magának, a gyógyteát is Ervintől kapta, de most ez sem segített rajta.

Persze nemcsak a szomorúság miatt nem ment az írás. Izsakhár az előző fejezetben öszvéreket vásárolt, és most földet kellett volna művelnie a messzi bibliai vásárról hazahajtott öszvérekkel, M. H. J. azonban, akárcsak az öszvérekről, keveset tudott a sivatagi és félsivatagi földek műveléséről is, erre nagyon kevés szakszerű utalást talált a bibliában, idevágó szakkönyvei nem voltak, és hozzáértő emberekkel sem beszélt a sivatagi földek és egyáltalán a földek megműveléséről, a bibliáról is csak a szép arcú guberálóasszonnyal beszélgetett néha, és egyszer régen Páthy Mária nénivel, egy jólelkű, halk szavú öregasszonnyal. Páthy Mária néni valamikor M. H. J. lakását takarítgatta, egy alkalommal be is meszelte a falakat, és befestette az ajtókat és az ablakokat a férje segítségével, a férje is nagyon rendes öregember volt, sokdioptriás szemüveget hordott, és ő is halkan beszélt. M. H. J. akkor leültette a két öregot, kifizette a munkájukat, és adott nekik ajándékba egy vadonatúj képes bibliát, szép nagy könyvet, amelyben színes képek voltak, és nagy betűkkel voltak átmesélve a bibliai történetek. Az öreg házaspár meghatódott, lapozgatták a képes bibliát, elmondták, hogy örök életükben szegények voltak, sokat kellett dolgozniuk, nem volt idejük olvasni, pénzük sem tellett könyvekre, még bibliára sem, M. H. J. pedig jólesően szemlélgette a két jólelkű embert, és arra gondolt, hogy ha szegényen is, de mégis boldogan élték le életüket. Páthy Mária néni később is eljárta lakást takarítani, közben elolvasta a képes bibliát, és amikor M. H. J. megkérdezte, hogy mi a véleménye, könnybe lábadt a szeme, és csak annyit mondott, hogy ő az egész bibliából csupán azt a tanulságot vonta le, hogy az emberek mindig gyilkolták egymást. M. H. J. nem értette, hogy miért könnyezik az öregasszony, de azután egy alkalommal el kellett utaznia valahová hosszabb időre, és át akarta adni a lakás kulcsát Páthy Mária néninek, mire az riadtan tiltakozott, mondván, hogy esetleg történhet valami a lakásban, és akkor ő ismét börtönbe és bíróság elé kerül. Hogyhogy ismét, kérdezte meghökkenve

M. H. J., mire az öregasszonynak újból könnybe lábadt a szeme, és elmondta, hogy ő a férjével volt már vizsgálati fogságban, mert agyonverték egyszülött fiukat. A fiuk ugyanis iszákos, rossz természetű legény volt, éjszakánként részegen járt haza, és rendszeresen verte szüleit, pénzt követelt tőlük, nekik meg kevés pénzük volt, a fiú éveig verte őket, aztán egy éjszaka elkeseredésükben botokkal agyonverték a fiút. Akkor vizsgálati börtönbe és a bíróság elé kerültek, ahol fölmentették őket, mert a szomszédok is tanúsították, hogy a fiuk hogyan kínozza és sanyargatta a két öregot éveken keresztül, de ők azóta kerülnek minden kellemetlenséget, még beszélni is csak halkán beszélnek. M. H. J. ennek hallatán már majdnem megértette, hogy az öregasszony miért könnyezte meg a képes bibliát. Pásthy Mária néni ezek után hamarosan meghalt agyvérzésben, M. H. J. még sokáig jó szívvel emlékezett rá, és most, hogy eszébe jutott vélekedése a bibliáról, arra gondolt, hogy Izsakhár esetleg háborút is kezdhethetne valamelyik szomszédja ellen, és akkor nem kellene földet művelnie és egyéb fárasztó dolgokat végeznie, a háborúval mindent meg lehet magyarázni, azt is, hogy miért nem dolgozik az ember, és ürügyet is mindig lehet találni a háborúra, csak hogy Izsakhár sivatagi földjét minden oldalról testvértörzsek vették körül, északon Naftholi, keleten Gád, északnyugaton Zebulon, délnyugaton Manasse nemzetsége élt, és Izsakhár nem akarta bántani saját véreit, bár Manassétól megpróbálhatott volna kijáratot kérni a tengerre, ez biztos háborúhoz vezetett volna, és Manasse egyébként sem tartozott Izsakhár kedvenc unokaöccsei közé, de mégiscsak József fia volt, és József ellen már amúgy is nagy gonosztságot követtek el egyszer, többé még a leszármazottait sem akarta bántani Izsakhár, bármennyire is vágyott a tengerre. Így hát Izsakhár végül mégis kivezette az öszvéreket a karámból, és elkezdte szántani a sivatagi és félsivatagi földet. Kissé kedvetlenül indult a munka, meleg volt azon a homokos bibliai tájon, Izsakhár emberei is kedvetlenül álltak a faekék mögé, vagyis eléggé nehézkesen kezdődött a regény hetedik fejezete, és akkor valaki becsöngetett M. H. J. lakásába.

M. H. J. egyszerre felvidult, örült, hogy abbahagyhatja a regényírást, és azt hitte, hogy a szép arcú asszony jött fel hozzá. De az ajtó előtt egy bajszos, marcona képű férfi állt, és hangosan szuszogott.

– Maga közgazdasági szakember? – kérdezte a marcona férfiú.

– Nem vagyok közgazdasági szakember – mondta M. H. J. – Mostanában mezőgazdasággal foglalkozom, de nem sok sikerrel.

– Ebben az épületben lakik egy kiváló közgazdasági szakember. Úgy hívják, hogy Kameni. Lejártam a lábamat ezeken az átkozott lépcső-

kön, de nem találom. A térdem meg egyre jobban fáj, tegnap ugyanis leestem a létráról, amikor a polcokat festettem a boltban.

– Jöjjön be, üljön le, és pihentesse meg a térdét – invitálta M. H. J.

A bajuszos, marcona férfiú besántikált a lakásba, leült az fróasztallal szembeni székre, hasas aktatáska volt nála, azt az fróasztalra tette, kinyitotta, és kivett belőle egy papírlapot, letette az asztalra, és azt mondta:

– Ezt a címet kaptam. Azt mondták, hogy itt egy kiváló közgazdász lakik.

M. H. J. leült az fróasztal mögé, félretolta Izsakhárt, egy pillantást vetett a papírra, aztán a nyitott aktatáskára bámult, a táska tele volt pénzzel, még hozzá csupa nagy címletű bankjegyekkel.

– A cím stimmel – mondta M. H. J. kissé akadozó nyelvvel, mert ennyi pénzt még nem látott életében. – Ez tényleg a mi épületünk. Legjobb lesz, ha becsönget minden lakásba, biztosan előkerül majd a szakember.

A bajuszos férfi viszont eközben észrevette a baltát az ablakpárkányon, ettől az arca már kevésbé látszott marconának, és mintha megbánta volna, hogy kinyitotta a táskáját.

– Miért van az a balta az ablakban? – kérdezte gyanakodva.

– A szemközti épületből valaki időnként távcsóval figyeli az ablakomat – magyarázta M. H. J. – Idegesít, ha távcsóval figyelnek, ezért raktam oda a baltát, hátha ez megriasztja az illetőt.

– A mai időkből ehhez már kevés a balta – mondta a bajuszos férfi. – Pisztolyt vagy puskát kell kirakni az ablakba. Szerezhetek magának pisztolyt, ha akarja.

– Maga fegyvercsempész?

– Kereskedő vagyok. Három boltom van, és eddig óriási hasznot hoztak. Tele vagyok pénzzel, láthatja. De nem tudom mire költeni a pénzemet. Nincs áru a piacon. Feldarabolják ezt az országot, mindenféle határokat húznak. Háború lesz itt hamarosan. Puskákat, pisztolyokat és egyéb lőfegyvereket kell adni-venni.

– Gyógyteákat nem árul a boltjaiban? – kérdezte M. H. J.

– Ma már rendes gyógyteákat sem lehet beszerezni – legyintett a kereskedő.

– Van egy barátom, aki kiváló gyógyteákat készít a Nagy Fehér Madár receptje szerint. Ervinnek hívják a barátomat, és a Szivárvány Harcosa. Kis fehér madarakat is farag csontokból, ezek a kis fehér madarak a Szivárvány Harcosainak a fegyverei. Itt lóg egy a nyakamban. Nézze merősen, aztán mondja meg, hogy mit érez.

- Semmit sem érzek.
- A Szivárvány Harcosainak fegyvere szeretetté változtatja a gyűlöletet – mondta M. H. J. – A Nagy Fehér Madár állítja ezt, és neki mindig igaza van.
- Ki az a Nagy Fehér Madár, és kicsodák a Szivárvány Harcosai?
- A Nagy Fehér Madár próféta, költő és csodadoktor. Tudja, hogy mit hoz a jövő, gyönyörű verseket ír, és ismeri a gyógynövények titkait. A Szivárvány Harcosai is ismerik a gyógynövények titkait, mert ők a Nagy Fehér Madár tanítványai.
- A csontfehér madarakból nem sok hasznot lehet húzni – mondta a bajuszos kereskedő –, a gyógyteák viszont érdekelnek. Mire jók ezek a gyógyteák?
- Megnyugtatják az idegeket, és kiirtják a szívekből a kegyetlenséget – mondta M. H. J.
- A kereskedő hosszasan elgondolkozott, közben a bajuszát simogatta.
- Lőfegyverek és gyógyteák, amelyek kiirtják a szívekből a kegyetlenséget – dűnnyögte maga elé. – A kettő szépen elférne együtt. Jó üzletet csinálhatnánk. Mondja meg a barátjának, hogy hívjon fel telefonon ezen a számon.
- Felkapta M. H. J. golyóstollát, maga elé rántott egy üres papírlapot, amelyre Izsakhár veritékes földművelési munkáját kellett volna leírni, és gyorsan odafirkantott egy telefonszámot. Aláírta, hogy: Gashi.
- Engem Gashinak hívnak – mondta. – Szóljon a barátjának, hogy hívjon fel. Azt hiszem, a közgazdasági szakembernek is tetszeni fognak a gyógyteák.
- A közgazdászt még meg kell találnia – figyelmeztette M. H. J.
- Máris megyek megkeresni, megpihent már a térdem – mondta a kereskedő, aztán bekattintotta pénzzel megtömött táskáját, és kissé bige-geve kiment a lakásból. M. H. J. sóvárogva nézett utána, sajnálta, hogy nem nézhette tovább azt a rengeteg pénzt, amit a Gashi nevű kereskedő a háborús hangulat miatt nem tudott elkölteni.
- És akkor végre becsöngetett hozzá a szép arcú guberálóasszony. Ott állt a savanyú szagú, szeméttől elkoszolódott ruhájában, és szemrehányóan nézett M. H. J.-re. M. H. J. így is megörült neki, megragadta a kezét és szinte berántotta a lakásába, és gyorsan bezárta az ajtót. Az asszony nem tiltakozott, de továbbra is szemrehányóan nézett rá.
- Tönkretette a férjemet – mondta.
- Én? – csodálkozott M. H. J. – Egyetlenegyszer láttam csak a férjét.
- De akkor rákapott a szeszes italra.
- Mindössze három pohár rumot itattam meg velem, miután betörték az orrát. Azután szépen hazavezettem.

– A férjem azelőtt csak gyógyteákat ivott, de amióta maga rákapatta a szeszes italra, rumot önt a gyógyteába, és úgy issza. Meg egy testőrt is fogadott maga mellé, egy kivénhedt rendőrt, aki pisztollyal járka a házunkban. Nem szeretem, ha idegen emberek pisztollyal járka a házamban.

– Hadd járka, ha megfizetik – mondta M. H. J. – És van miből megfizetniük. A disznóhizlalás jól jövedelmez.

– Engem a férjem állapota aggaszt igazából – mondta gondterhelten az asszony. – Néha az az érzésem, hogy nem bízok már a Szivárvány Harcosainak a fegyverében. Talán a Nagy Fehér Madárban is megrendült a hite.

M. H. J. felmutatta a nyakában lógó kis fehér madarat, és ezt mondta:

– Majd én visszatérek Ervint a helyes útra. Ismét hinni fog a Nagy Fehér Madárban. De most már dobja le magáról ezt a bűzös ruhát, fűrödjön meg, és aztán majd kedvesek leszünk egymáshoz, mint régen.

– Hogyan fogja visszatéríteni férjemet a helyes útra?

– Majd meglátja. Most vetkőzzön le.

Az asszony ekkor bevonult a fürdőszobába, levetkőzött és lezuhanyozott, aztán kijött tisztán és meztelenül, M. H. J. már az ágyban várta, és ismét kedvesek voltak egymáshoz, mint régen. Az asszony már nem nézett rá szemrehányóan, még a regény felől is érdeklődött.

– Mit csinál most Izsakhár? – kérdezte.

– Kínlódik szegény. Szántja az ösvérekkel a silány sivatagi földet, de még azt sem tudja, mit fog vetni a felszántott földbe, mivel én nem nagyon értek a földműveléshez.

– Alig tud valamit Izsakhárról, alig tud valamit az ösvérekéről, nem ért a földműveléshez. Lehet, hogy nem Izsakhárról kellene regényt írnia.

– Izsakhárnak jutott a legmostohább sors a bibliai testvérek közül – mondta M. H. J. – Írnom kell róla, hogy utólag megszépítsem az életét.

– Mikor fog segíteni a férjemen? – kérdezte az asszony.

– Akár még ma – mondta tette készen M. H. J. – Most jókedvű vagyok, mert maga visszatért hozzám. Ilyenkor mindenkin tudok segíteni. A továbbiakban még Izsakhár is lelkesebben fogja túrni a földet, mint eddig.

Ezután fürgén kiugrott az ágyból, felöltözött, és nyakába akasztotta a Szivárvány Harcosainak fegyverét. Az asszony is felöltözött, és szemmel látható elégedettséggel vette tudomásul, hogy M. H. J. nyakában

hordja a kis fehér madarat, a baltát furcsamód nem vette észre az ablakpárkányon, M. H. J. örült ennek, mert tudta, hogy a guberálóasszony nem szereti a gyilkolásra alkalmas szerszámokat, és mindenféle fegyvertől irtózik.

A ház előtt M. H. J. vállára dobta a nehéz kenyereszsákokat, tudta, hogy elég hosszú és keserves út vár rá, a nehéz kenyérdarabok alatt megfájdulnak majd a hátizmai, de most ezt sem bánta, jókedvű volt, és a nap is szépen sütött, a világ egyáltalán nem látszott olyan vészterhesnek, mint amilyenek a Gashi nevű marcona kereskedő mondta, aki közeli háborút jósolt, amiért a rengeteg pénzét nem tudta mostanában elkölteni. Szótlanul mentek az asszonnal a bérházak között, mire a külváros és a kertés házak közelébe értek, már tényleg fájtak M. H. J. hátizmai, a vállát felhorzsolták a keményre száradt kenyérdarabok, és ekkor megjelent néhány motoros fickó is, mindegyiknek bukósisak volt a fején, hangosan bömböltették a motorkerékpárokat, lehet hogy éppen ők lapították szét Szivárvány Ervin orrát, és ők rugdosták oldalba M. H. J.-t, a bukósisakban nemigen lehetett felismerni őket, és M. H. J. már majdnem megbánta, hogy nyakába akasztotta a kis fehér madarat, amely most, kenyérhordás közben feltűnően himbálódzott a mellén. Nem történt azonban semmi kellemetlenség, minden baj nélkül megérkeztek a guberálóasszonyék szép kertés házához.

A ház előtt a kertben egy barázdált arcú, magas, sovány férfi tüsténkedett, egy bográcsban kevergetett valamit, a bogrács alatt tűz égett, de a lángok alig látszottak a napsütésben, bár a nap ekkor már lemenőben volt, és halványabban sütött, mint amikor M. H. J. vállára vette a nehéz zsákokat a bérházak között. A sovány férfi ingujjban szorgoskodott, hátul az övében a gerince tájékán pisztoly volt bedugva a nadrágszíja mögé. Ő volt tehát Ervin testőre, főlegyenese, amikor M. H. J. belépett a kapun és letette a kenyereszsákokat, bizalmatlanul méregette M. H. J.-t, de azért kezet nyújtott neki, és azt mondta:

– Péterfy Sándor vagyok. Kiszuperált rendőr. Iszákosság miatt nyugdíjaztak. De a pisztolyomat meghagyták, s még mindig nagyon jól tudok lőni, otthon van három vadászpuskám is, rendszeresen vadászom, és egyáltalán nem iszom, amióta nyugdíjaztak.

– Nekem egy baltám van otthon – mondta M. H. J. – De nem bánám, ha lenne egy vadászpuskám is.

– Nem való az mindenkinek a kezébe – mondta szigorúan Péterfy Sándor. M. H. J. a bogrács felé mutatott.

– Amikor legutóbb itt jártam, ezen a helyen egy agyonvert sündisznó hevert.

A sündisznó említésére az asszony gyorsan eltűnt a ház mögött, bizonyára a disznókat ment megetetni, Péterfy Sándor meg fenyegetően a háta mögé nyúlt, nyilván a pisztolya agyát tapogatta, és fenyegetően azt mondta:

– Amíg én itt vagyok, addig ebben a házban senkit sem fognak bántani. Még egy sündisznót sem. Maga kicsoda tulajdonképpen?

– Ervin barátja vagyok – mondta M. H. J. – Egyszer megmentettem Ervint, amikor garázda suhancok támadtak rá.

Péterfy Sándor most már kevésbé látszott bizalmatlannak, a kezét is levette a pisztolyról.

– Birkapaprikást főzök – mondta. – Szereti a birkapaprikást?

– Nem. Kellemetlen szaga van.

– Az én paprikásomnak nincs kellemetlen szaga. Ha itt marad vacsora, meggyőződhet róla.

– Hol van Ervin? – kérdezte M. H. J.

– Azt hiszem, a nappali szobában teázik – mondta Péterfy Sándor.

M. H. J. bement a házba, és bement a tágas nappali szobába. Szivárvány Ervin tényleg ott teázott, kényelmes fotelben ült az alacsony asztal mellett, előtte egy csészében tea gőzölgött, M. H. J. enyhe rumszagot érzett a levegőben. Ervin felállt, sötétbarna tógaszzerűség volt rajta, a nyakában most is ott lógott ezüstláncon a Szivárvány Harcosainak fegyvere, az orra ragtapasszal volt leragasztva, ettől igencsak szomorúnak látszott, M. H. J. arra gondolt, hogy ő maga is ilyen szomorú látványt nyújthatott, amikor nem tudott mit kezdeni Izsakhárral és az öszvérekkel, csakhogy Ervinnek csupán a leragasztott orra volt szomorú, a szeme vidáman csillogott, és mosolyogva mutatott M. H. J. mellére.

– Örülök, hogy a nyakába akasztotta a kis fehér madarat.

– Hiszek a Szivárvány Harcosainak fegyverében – mondta M. H. J. és megpróbált komoly maradni, mert ily módon is vissza akarta téríteni Ervint a helyes útra.

– A Szivárvány Harcosainak fegyvere, sajnos, nem minden esetben hatékony – mondta Szivárvány Ervin, de nem látszott boldogtalannak. – Az elvakult gyűlölet annyira vak, hogy nem érzi a kisugárzó szeretet erejét.

– Járt ma nálam egy szőrös szívű, gyanakvó természetű kufár – mondta M. H. J. – Megnézte a kis fehér madarat, és szemmel láthatóan megenyhült a tekintete.

– Ennek örülök – mondta Ervin, és talpon állva hörpintett a teájából. Aztán megkérdezte M. H. J.-t: – Kér teát?

– Kérek – mondta M. H. J. – A Nagy Fehér Madár gyógyteája kiirtja szívemből a kegyetlenséget.

– Rummal kéri a teát?

– Igen.

– M. H. J. leült egy kényelmes fotelba, Ervin pedig rumos gyógyteát hozott neki a konyhából, és visszaült a helyére, a másik kényelmes bőrfotelba. Csöndben iszogatták a rumos gyógyteát, Ervin egyre csillogóbb szemekkel nézett valahová M. H. J. feje fölé, és később azt mondta:

– A múltkor leírta nekem azt, hogy: „A fák télen fehérek lesznek, de nem hálnak meg.” Emlékszik?

– Emlékszem – mondta M. H. J. – Alá is írtam ezt a mondatot, amelyet mellesleg maga diktált le nekem.

– Alaposan megvizsgáltam a kézírását – mondta Ervin. – Irigyléseméltóan szárnyaló a képzelete, de sohasem fog feljutni a csúcsra, mert kegyetlen napjaink visszahúzzák a földre, és tartósan elültetik szívében a gyűlöletet. Korunk minden emberével ez történik, de magát különösképpen sajnálom, mert szebb időkben rendkívüli dolgokat művelhetne.

– A Nagy Fehér Madár gyógyteája segíthet rajtam – mondta M. H. J.

– Bár nem hiszem, hogy tetszene neki, hogy rummal isszuk a teáját.

– Lehet, hogy a Nagy Fehér Madár sem tévedhetetlen – mondta Ervin.

– Ne legyen kishitű – mondta még mindig komoly arccal M. H. J. – Maga a Nagy Fehér Madár tanítványa, a Szivárvány Harcosa, ismeri a jótékony gyógyfüvek titkát, és békességet teremthet maga körül.

– A minap eltörték az orrcsontomat – mondta Ervin. – Duhaj fiatalemberek leütöttek, pedig a mellemen volt a Szivárvány Harcosainak a fegyvere.

– A duhaj fiatalemberek nem ittak a Nagy Fehér Madár gyógyteájából – mondta M. H. J.

Ekkorra már kiürültek a csészék, Szivárvány Ervin kiment a konyhába, és újból hozott rumos gyógyteát. M. H. J. úgy érezte, most már ráterhet jövetelének és mondanivalójának eredendő céljára. Elővette zsebéből a papírlapot, amire a Gashi nevű marcona kereskedő felírta a nevét, és a telefonszámát, a papírlapot Ervin elé tette, és azt mondta:

– Ismerek egy Gashi nevű kereskedőt. Ügyes, mozgékony ember, három boltja van és rengeteg készpénze, de nem tud mit vásárolni a rengeteg pénzén, mert a nyugati országrészek határai mindinkább lezárulnak, leáll az áruforgalom, és szerinte hamarosan polgárháború lesz. Idegnyugtató és békességet árasztó gyógyteákra lenne szüksége, tulajdonképpen a Nagy Fehér Madár gyógyteáira, amelyek kiirtják a szívekből a gyűlöletet és a kegyetlenséget, és talán megakadályozzák a háborút. Bármikor felhívhatja ezen a számon.

Ervin hosszasan nézegette az eléje rakott papírlapot, és megállapította:

– A számok és az aláírás alapján az illető korlátolt szellemiségű és ravaszkodásra hajlamos ember.

– Bármilyen mennyiségben hajlandó felvásárolni a békességet árasztó gyógyteát – mondta M. H. J.

Ervin kinézett az ablakon, és azt mondta:

– Alkonyodik. Maradjon nálunk vacsorára. A testőröm remek birkapaprikást főz kint a kertben.

M. H. J. elfogadta a meghívást, elégedetten iszogatta a rumos gyógyteát, biztos volt benne, hogy még ezen az estén visszatéríti Szivárvány Ervint a helyes útra, és akkor a szép arcú asszony máskor is eljön hozzá, és kedvesen fog viselkedni.

Az asszony közben megetette a disznókat, átöltözött tiszta és frissen vasalt ruhába, és megterített az ebédlőben. Mire besötétedett, Péterfy Sándor behozta a bográcsot a kertből. Remek birkapaprikást főzött. Egyáltalán nem volt kellemetlen szaga, M. H. J. sokat evett a birkahúsból, és egy pillanatra arra gondolt, hogy Izsakhár talán több figyelmet szentelhetne a birkatenyésztésnek, a silány sivatagi földet az öszvérekkel a szolgálai is művelhetnék, ő meg a békés birkanyájak gyarapodására ügyelne. Csak egy pillanatra gondolt Izsakhárra, mert vacsora után nagyon megszomjazott, de a tiszta ruhába öltözött, takaros háziasszony csak vizet tett az asztalra, M. H. J. viszont szívesebben ivott volna bort vagy legalább sört. Ervin mintha kitalálta volna gondolatát, miután megtörölte a száját, és kipihegte magát, azt mondta:

– Elmehetnénk egy pohár sörre valamelyik kocsmába.

– Eddig sohasem jártál kocsmába – mondta ijedten az asszony, és már megint szemrehányóan nézett M. H. J.-re.

– Most elmegyek egy pofa sörre – mondta Ervin, és felállt. Sötétbarna tógájában olyan volt, mint egy jól táplált, elégedett szerzetes.

– Megint véres arccal fogsz hazajönni – mondta az asszony majdnem sírva.

– Nem fog véres arccal hazajönni, mert én mellette leszek – mondta Péterfy Sándor, és ő is felállt, belebújt a zakójába, és ezzel eltakarta a gerince mögött lapuló pisztolyt.

M. H. J. is felállt, intett az asszonynak, hogy nyugodjon meg, rendben lesz minden, és szerette volna biztosítani róla, hogy Ervin hamarosan megjavul, de az asszony úgysem hitte volna el neki. Bánatosan nézett utánuk, amikor kimentek a házból.

Abba a kocsmába mentek el, amely előtt a múltkor a sisakos fiúk

megverték Ervint és M. H. J.-t. A kocsmában most kevés vendég volt, ők hárman leültek egy sarokasztalhoz, rendeltek két korsó sört és egy üveg ásványvizet. M. H. J. és Ervin gyorsan megitták a sörüket, rendeltek újabb két korsóval. Péterfy Sándor kedvetlenül kortyolgatta az ásványvizet.

Akkor bejöttek a sisakos fiúk a kocsmába. Sokan voltak és igen lármások. Levették fejükről és egy asztalra halmozták a bukósisakokat, ők meg körülülték a többi asztalt, továbbra is lármáztak, és természetesen gyorsan észrevették Szivárvány Ervint.

– Már megint itt van a katolikus pap! – kiáltotta valaki.

Erre csönd lett a kocsmában, az egyik fiú lassan felemelkedett a székeről, és lassan odajött M. H. J.-ék asztalához. Mutatóujjával Ervin mellére bökött.

– Megmondtam már, hogy dobd a szemétkbe a madaradat. Nem szeretjük a madarakat sem a zászlókon, sem az emberek mellén.

– Ez a Szivárvány Harcosainak a fegyvere – mondta Ervin.

– Múltkor az orrodát törtem be, most pedig a fogaidat fogom kiverni – mondta a fiú.

– Az ilyen izgága fickók előbb-utóbb rosszul járnak – szólt közbe M. H. J. – Ismertem egy jóságos öreg házaspárt, azoknak volt egy ilyen rossz természetű fiuk. Egy éjszaka botokkal ők maguk verték agyon a fickót, pedig egyszülött fiuk volt.

A kötekedő fiút nem hatotta meg a jóságos öreg házaspár története, végigmérte M. H. J.-t, és azt mondta:

– Látom, te is a nyakadba akasztottad a madarat. Megetetem veled a Szivárvány Harcosainak a fegyverét.

Péterfy Sándor ekkor a háta mögé nyúlt, elővette a pisztolyát, és letette az asztalra. Merev halszemekkel nézett a fiúra, ilyen merev halszemekkel csak a rendőrök és a volt rendőrök tudnak nézni.

– Menjél innen, fiam – mondta csöndesen.

A fiú nem ijedt meg. A pisztolyra mutatott, és vigyorogva megkérdezte:

– Ez játékpisztoly?

– Játszani is lehet veled – mondta Péterfy Sándor, és továbbra is merev halszemekkel nézte a fiú arcát. Kezébe vette a pisztolyt, félrefordította, és elsütötte.

Gonosz dörrenés hallatszott, a sisakokkal megrakott asztalról átlukasztva repült le a legfelső bukósisak. Péterfy Sándor még egyszer elsütötte a pisztolyt, a bukósisakok szétgurultak a kocsmá padlóján.

– Így lehet játszani vele – mondta még mindig csöndesen Péterfy Sándor.

A fiú hátrálni kezdett, még mindig megpróbált bátran viselkedni.

– Hamarosan mi is szerzünk pisztolyokat – sziszegte, de az arca falfé-
hér lett, és remegett a szája. Aztán gyorsan sarkon fordult. A barátai is
felugráltak az asztalok mellől, felkapdosták a szétgurult bukósisakokat,
és valamennyien kiiskoltak a kocsmából.

Nagy csönd lett a két pisztolylövés után, és M. H. J. megjegyezte:

– Mégiscsak hatásos a Szivárvány Harcosainak a fegyvere.

– Néha egy pisztoly is kell hozzá – mondta Péterfy Sándor.

– Attól tartok, hogy ezek a fickók tényleg hamarosan szereznek ma-
guknak pisztolyokat – mondta M. H. János.

– Én még mindig jobban tudok célozni, mint ők – mondta Péterfy
Sándor.

– Háború lesz hamarosan – sóhajtotta Szivárvány Ervin. – Holnap
felhívom azt a Gashi nevű kereskedőt. Rengeteg gyógyfüvet fogok
összegyűjteni, mert rengeteg gyógyteára lesz szükség, hogy kiirtsuk a
kegyetlenséget a szívekből.

M. Holló János elégedett volt magával, és elégedetten szemlélte Er-
vin aggódó arcát. A szép arcú guberálóasszony tehát ezentúl is feljár
majd a lakásába, és ő jókedvűen írhatja bibliai tárgyú regényét.

– Izsakhár mostantól fogva több figyelmet szentel majd a juhtenyész-
tésnek. Lassan ballag majd a birkanyájak után, és békés estéken birka-
paprikást főz a csillagos ég alatt.

– Nem ismerem az illetőt – mondta Péterfy Sándor –, de bölcs ember
lehet, ha ilyen életet választott magának,

Ezután a pisztolyát gondosan visszahelyezte a gerince mögé.